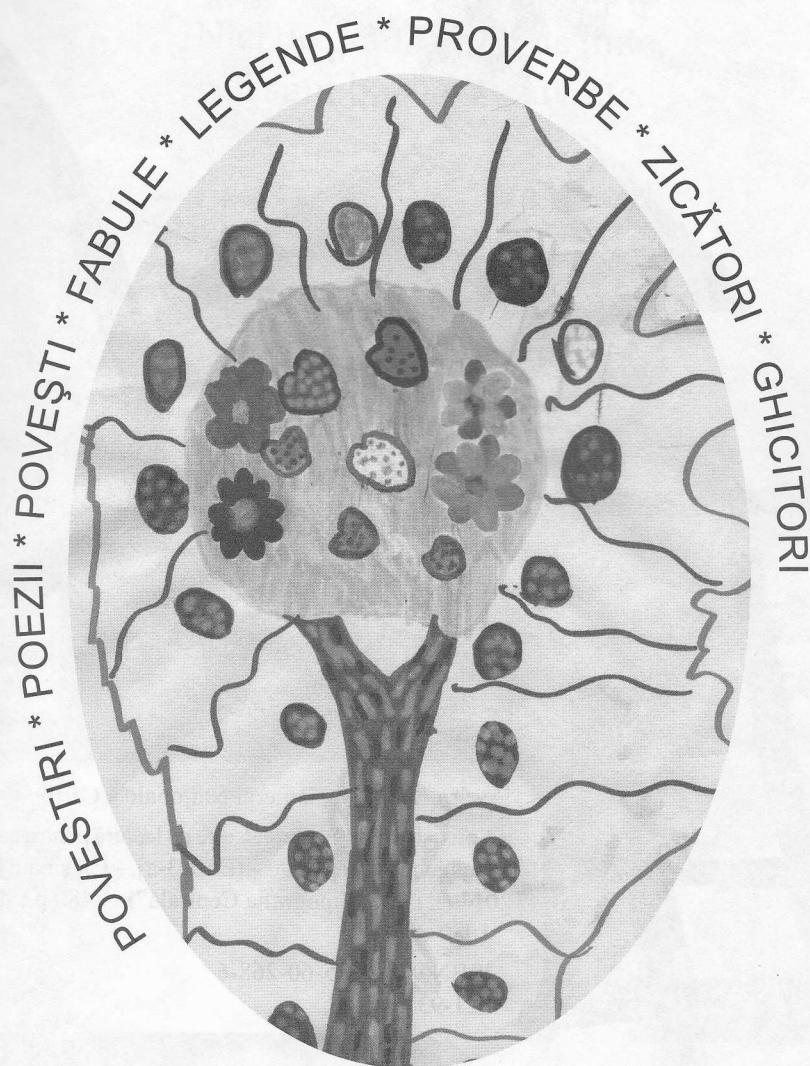


Spicușorul de cuvinte

Carte de lectură pentru copii



POVESTIRI

ANDREW – CĂȚELUȘUL DOMNIȘOAREI LARK. Pamela L. Travers	4
CÂINII POMPIERI. Lev Tolstoi	14
PINOCCHIO (fragmente). Carlo Collodi	15
CUM S-A STRICAT PRIETENIA DINTRE CÂINE ȘI PISICĂ. Alexandru Mitru	24
POVESTEA LUI JOHN ȘI A BARBAREI. Pamela L. Travers.....	29
IEDUL CU TREI CAPRE. Octav Pancu-Iași	38
NĂLUCA. Cezar Petrescu	43
CUMPĂRĂTURI DE CRĂCIUN. Pamela L. Travers	45
CUORE – INIMĂ DE COPIL (fragmente). Edmondo de Amicis	55
FRAM, URSUL POLAR (fragment). Cezar Petrescu	60
CARTEA JUNGLEI (fragment). Rudyard Kipling	71
VRĂJITORUL DIN OZ (fragmente). Lyman Frank Baum.....	73
PRINȚUL FERICIT. Oscar Wilde.....	86
BOIERUL ȘI PĂCALĂ. Snoavă românească.....	96
CARTEA PRIETENULUI MEU (fragment). Anatole France.....	97
ROBINSON CRUSOE (fragmente). Daniel Defoe.....	101

POEZII

CINCI DEGETE. Din creația populară	112
ZILELE SĂPTĂMÂNII. Din creația populară	112
PLOAI. Grigore Vieru	113
FLUTURAȘII. Grigore Vieru	113
ÎN PĂDURE. Din creația populară	114
ZMEUL. George Coșbuc	115
CINE ȘTIE? Rodica Marin.....	116
CONCERTUL ÎN POIANĂ. Rodica Marin	117
IEPURAȘUL. Din creația populară.....	117
SOARE CU DINȚI. Filip Mironov	118
ALBINUȚA CU DESAGI. Iulian Filip	118
PISICUȚA ȘI FETIȚA. Rodica Marin	119
FETIȚA SPALĂ MÂȚA. Samuil Marșac.....	119
SUNETELE NATURII. Rodica Marin.....	120
CÂNTECUL OCHILOR. Grigore Vieru	121
GĂINUȘA PORUMBACĂ. Aleksei Tolstoi	122
STICLETELE. Passionaria Stoicescu.....	123
BARZA. Duiliu Zamfirescu	124
UN PITIC CU UN PISIC. Ruxanda Cristescu.....	125
ÎN MIEZUL VERII. George Coșbuc.....	126
IARNA PE ULIȚĂ. George Coșbuc	128
PRIMĂVARA RURALĂ. Ion Minulescu.....	130
FLORIILE. Vasile Alecsandri	131

GÂNDĂCEII PRIMĂVERII. Passionaria Stoicescu.....	132
CARTE VIE, DE POVAȚĂ. Passionaria Stoicescu	133
ULTIMA CIREAȘĂ. Nichita Stănescu	134
CĂȚELUȘUL ȘCHIOP. Elena Farago.....	135
POVESTEA GÂȘTELOR. George Coșbuc	136
UN PISOI DE PORȚELAN STĂ DE VORBĂ C-UN MOTAN. Otilia Cazimir.....	137
ÎNTREBARE PENTRU PISIC. Rodica Marin	138
LENEȘA. Rodica Marin	139
PĂSĂRICA ȘI VIERMIȘORUL. Rodica Marin	140
DE VORBĂ CU CĂȚELUȘUL. Rodica Marin	140
EGALITATE. Otilia Cazimir	141
PLUGUL. Din creația populară	143
PLUGUȘORUL. Din creația populară	147
CALOIANUL. Din creația populară	150
PAPARUDELE. Din creația populară	151
URARE. Din creația populară.....	152
MIORIȚA. Din creația populară (prelucrată de V. Alecsandri)	153
LIMBA NOASTRĂ. Alexei Mateevici	155
PATRIA. Grigore Vieru	156
POVEȘTI	157
BASMUL CU VERIȘOARA VULPURICA. Poveste populară românească.....	158
POVESTEA CU BOU BĂLAN. Poveste populară românească	160
TODERICĂ FĂT-FRUMOS. Poveste populară românească	162
URSUL ȘI MOȘNEAGUL. Poveste populară rusească.....	166
VRABIA, ȘORICELUL ȘI GOGOAȘA. Poveste populară rusească	167
SĂLAȘUL. Poveste populară rusă (I. Sokolov-Mikitov)	170
VRĂBIOIUL SUPĂRĂCIOS. Poveste populară rusească	172
VULPEA DOCTORIȚĂ. Poveste populară rusească.....	173
MOTANUL, ȚAPUL ȘI BERBECUL. Aleksei Tolstoi	175
VULPEA ȘI URSUL. Poveste rusească (V. Dali)	178
CĂSUȚA CAPREI. Poveste populară rusească	182
PUIȘORUL ȘI VULPEA. Ion Pas	184
CE-A PĂȚIT VULPEA. Ion Pas	185
ȘOARECELE DE LA ORAȘ ȘI CEL DE LA ȚARĂ. Poveste populară germană ..	186
COTOȘMAN NĂZDRĂVANU. Petre Ispirescu.....	187
MUZICANȚII DIN BREMEN. Frații Grimm	196
MĂRUL DE AUR ȘI CELE NOUĂ PĂUNIȚE. Poveste populară sârbească.....	200
SĂRMANUL ȘI ÎMPĂRATUL. Poveste rusească (A. Neciaev)	211
PRIER. Poveste populară românească	214
CIOPLITORUL ÎN PIATRĂ. Poveste populară japoneză.....	217
COCOȘ LAUR CU CREAȘTA DE AUR. Poveste populară rusească.....	218
NOROCUL ȘI MINTEA. Poveste populară românească	221

SAREA ÎN BUCATE. Petre Ispirescu	226
FLUIERUL CIOBĂNAȘULUI. Victor Eftimiu	233
CEI TREI FRAȚI ÎMPĂRAȚI. Petre Ispirescu	239
DEGEȚEL. Charles Perrault	255
CEI ȘAPTE PORUMBEI. Poveste populară italiană	264
FIRUL MAGIC. Poveste populară franceză	270
FATA CEA ÎNȚELEAPTĂ. Poveste populară rusească (A. Afanasiev)	277
FATA SĂRACULUI CEA ISTEATĂ. Petre Ispirescu	280
TATĂL CU ZECE FECIORI. Poveste populară românească	288
HAVRONICA CEA MICUȚĂ. Poveste populară rusească	292
IZVORUL FERMECAT. Călin Gruia	295
PĂUNAȘUL-CODRILOI. Victor Eftimiu	299
ÎMPĂRĂTEASA ÎNȚELEAPTĂ. Poveste populară românească	306
IVAN-FIU DE ÎMPĂRAT ȘI LUPUL SUR. Poveste populară rusească	310
O JUDECATĂ. Poveste populară românească	317
FATA CEA HARNICĂ ȘI CEA LENEȘĂ LA MOARĂ. Poveste românească	323
OMUL DE PIATRĂ. Victor Eftimiu	325
PRINȚUL FERMECAT. Frații Grimm	336
STĂPÂNA PLOII. Poveste populară germană	341
REGELE PITICILOR. Poveste populară germană	347
ÎNȚELEPTUL SOLOMON ȘI VICLEANUL ASMODEU. Poveste evreiască	356
FĂT-FRUMOS DIN LACRIMĂ. Mihai Eminescu	363
PERIPEȚIILE ALISEI ÎN LUMEA OGLINZII (fragment). Lewis Carroll	381
POVESTEA BALENEI. Rudyard Kipling	387
POVESTEA RINOCERULUI. Rudyard Kipling	390
FABULE	392
LUPUL ȘI MOMIȚA. Vasile Alecsandri	393
RACUL, BROASCA ȘI ȘTIUCA. Alexandru Donici	394
VULPEA ȘI BURSUCUL. Alexandru Donici	395
MUSCA. Alexandru Donici	396
BIJU ȘI GRIVEI. George Ranetti	397
VULPEA ȘI MĂGARUL. Alexandru Donici	398
ZIMBRUL ȘI VULPEA. Vasile Alecsandri	399
SPICELE. Marcel Breslașu	400
GREIERUL ȘI FURNICA. Alexandru Donici	401
GREIERELE ȘI FURNICILE. Marcel Breslașu	402
LUPUL ȘI LUPUȘORUL. Alexandru Donici	404
STIGLEȚUL ȘI CIOCÂRLANUL. Alexandru Donici	405
DOUĂ POLOBOACE. Alexandru Donici	405
LUPUL ȘI MOTANUL. Alexandru Donici	406
OMUL ȘI PURICELE. Tudor Măinescu	407
URSUL MORALIST. Tudor Măinescu	408
VÂNĂTORUL ȘI PĂDURARUL. Tudor Măinescu	409

COPACUL ȘI DOVLEACUL. Anton Pann	410
BRADUL ȘI FIRUL DE IARBĂ. Cincinat Pavelescu	411
TRANDAFIRUL ȘI STEJARUL. Cincinat Pavelescu	411
FRUNZELE ȘI RĂDĂCINA. Constantin Stamati	412
MISTREȚUL ȘI PORCUL. Cincinat Pavelescu	413
MĂGARUL ȘI PRIVIGHETOAREA. George Ranetti	414
CORBUL ȘI VULPEA. Jean de La Fontaine	415
RĂSPUNS UNEI FABULE DE LA FONTAINE. George Ranetti	415
DOI URȘI ȘI O VULPE. Gheorghe Sion	417
VULPEA ÎN LIVADĂ. Alexandru Donici	418
CALUL ȘI LOCOMOTIVA. Gheorghe Sion	419
0 ȘI 1. George Ranetti	420
OMIDA ȘI FURNICA. George Ranetti	421
BROASCA ȘI VACA. Tudor Arghezi	422
BOUL ȘI CERBUL. Mihail Sorbul	424
BIVOLUL ȘI COȚOFANA. George Topârceanu	425
LEUL DEGHIZAT. George Topârceanu	426
ȘOARECELE ȘI PISICA. Grigore Alexandrescu	427
PETICUL ȘI SACUL. Ionel Gologan	428
NORUL ȘI CÂMPIA. Aurelian Păunescu	429
ARICIUL C-UN PICIOR SCRÂNTIT. Marcel Breslașu	430
LEGENDE	431
LEGENDA GREIERULUI. Legendă românească	432
LĂCRĂMIOARELE. Legendă românească	433
LEGENDA VRABIEI. Legendă românească	436
LEGENDA CUCULUI. Legendă românească	438
CUCUL. Legendă românească	440
DE CE ÎȘI CÂNTĂ CUCUL NUMELE. Legendă populară românească	441
LEGENDA CIOCĂNITOAREI. Legendă românească	442
SOARELE ȘI LUNA. Legendă românească	444
LEGENDA MĂRȚIȘORULUI. Legendă românească	450
CANGURUL ȘI URSUL CU MARSUPIU. Legendă australiană	451
CORBUL A ADUS LUMINA PE PĂMÂNT. Legendă inuită	452
CICLOPUL ÎNVINS. Legendă greacă	453
STRĂLUCITORUL APOLO. Legendă greacă	454
APOLO ÎȘI CAUTĂ LOC DE TEMPLU. Legendă greacă (Al. Mitru)	455
NIMFA DAFNE SE PREFACE ÎNTR-UN COPAC. Legendă greacă (Al. Mitru)	457
PROMETEU ADUCE OAMENILOR FOCUL. Legendă greacă (Al. Mitru)	459
ÎNLĂNȚUIREA LUI PROMETEU. Legendă greacă (Al. Mitru)	460
PROVERBE ȘI ZICĂTORI	463
GHICITORI	469

CE ESTE VIAȚA?

Într-o frumoasă zi de vară, pe la ora prânzului, se făcu mare liniște în parc. Păsările se odihneau în umbra copacilor.

O vrăbiuță își scoase capul de sub aripă și întrebă: „Ce este viața?”

Toți cei din jur au fost surprinși de această întrebare grea.

Un trandafir tocmai înflorește, deschizându-și petalele. El spuse: „Viața este o deschidere!”

Fluturele, care tocmai se odihnea pe una dintre petalele trandafirului după ce zburase de la o floare la alta, îi răspunse: „Viața este libertate și fericire!”

O papădie simți vântul atingând-o în joacă și spuse cu tremur în glas: „Viața este risipire, da, doar risipire...”

Jos, pe pământ, o furnică trăgea după sine un pai de grâu de zece ori mai mare decât ea. Când auzi așa ceva, se opri, își trase sufletul și spuse: „Viața nu este decât muncă și iar muncă!”



ANDREW – CĂTELUȘUL DOMNIȘOAREI LARK

Pamela L. Travers

Domnișoara Lark locuia alături.

Dar înainte de a povesti mai departe, trebuie să vă spun cum era casa de alături. Era foarte mare, depășea cu mult toate celelalte case din strada Cireșilor. Până și amiralul Boom se pare că o invidia pe domnișoara Lark pentru casa ei minunată, deși a lui avea turele de vapor în loc de coșuri și un catarg în grădina din față. De multe ori oamenii din stradă îl auziseră spunând, când trecea legănându-se prin fața locuinței lui Miss Lark:

– La naiba! Ce-i trebuie ei o casă ca asta?

Motivul care îl făcea gelos pe amiralul Boom era că Miss Lark avea la casă două intrări. Una pentru prietenii și rudele ei personale, iar cealaltă pentru Măcelar, și Brutar, și Lăptar.

Odată, Brutarul intrase, de greșală, prin intrarea rezervată pentru prieteni și rude, iar Miss Lark fu așa de supărată, încât declarase că n-o să mai cumpere pâine în viața ei. Dar până la urmă trebui să-l ierte pe Brutar, pentru că era singurul din apropiere care știa să facă acele chifle mici, plate, împodobite cu colăcei lipiți pe deasupra. În fond, însă, din acea zi nu-l mai avea la inimă; de aceea, când venea în casă, omul își trăgea pălăria pe ochi, doar-doar Miss Lark o să creadă că el e altcineva. Dar ea nu credea asta niciodată.

Jane și Michael știau totdeauna când Miss Lark era în grădină sau când trecea pe stradă, pentru că purta așa de multe broșe, coliere și cercei, încât zăngăneau și zornăiau ca o fanfară cu instrumente de alamă. De câte ori se întâlnea cu copiii, le spunea întotdeauna același lucru:

– Bună dimineața (sau bună ziua, dacă se întâmpla să fie după masă). Ce mai facem astăzi?

Jane și Michael nu erau niciodată tocmai siguri dacă Miss Lark îi întreba pe ei ce mai fac sau vorbea despre dânsa și despre Andrew. De aceea ei răspundeau numai: Bună ziua (sau, desigur, bună dimineața, dacă era înainte de masă).

Cât era ziua de lungă, oriunde s-ar fi aflat copiii, o auzeau pe Miss Lark spunând cu glas răsunător cam așa:

– Andrew, unde ești? Sau: Andrew, să nu ieși afară fără pardesiu!
Sau: Andrew, vin' la Mama!

Așa încât, dacă n-ai fi știut, ai fi putut crede că Andrew era un băiețaș. Jane își închipuia că Miss Lark chiar crede că Andrew este un băiețaș.

Dar nu era un băiat. Era un cățeluș – un cățeluș din aceia mici, mătăsoși ca un puf, pe care i-ai fi putut lua drept un guler de blană – asta până când începea să latre. Iar când începea să latre, se înțelege că îți dădea imediat seama că e câine, pentru că niciodată un guler de blană nu poate să facă un astfel de zgomot.

În fine, Andrew ducea o viață atât de luxoasă, încât ai fi fost ispitit să crezi că era Șahul Persiei deghizat în câine. Dormea pe o pernă de mătase în camera Domnișoarei Lark. De două ori pe săptămână era dus cu mașina la Coafor, ca să fie „șamponat”. La fiecare masă i se dădea smântână, ba uneori și stridii. Avea patru pardesii, în carouri și dungi de diferite culori. În zilele obișnuite, Andrew căpăta lucruri pe care cei mai mulți oameni le au numai de ziua lor. Iar când era chiar ziua lui Andrew, i se făcea un tort cu câte două lumânări de fiecare an, în loc de una.

Rezultatul tuturor acestor răsfățuri fu că Andrew deveni nesuferit pentru toată lumea din împrejurimi. Oamenii obișnuiau să râdă cu hohote când îl vedeau pe Andrew ducându-se la Coafor în trăsura lui Miss Lark, instalat pe scăunașul din spate, îmbrăcat cu cel mai bun pardesiu, și cu un pled îmblănit pe picioare. Iar în ziua când Miss Lark îi cumpără două perechi de ghetuțe de piele, ca să se poată duce la plimbare în parc nu numai când e vreme bună, ci și când e noroi, toată lumea din stradă ieși la poartă să privească, zâmbind pe furiș, cu mâna la gură.

– Hei! zise într-o zi Michael, uitându-se la Andrew prin gardul ce despărțea casa cu numărul șaptesprezece de casa de alături. Ce găgăuță este!

– De unde știi? Întrebă Jane cu interes.

– Știu, pentru că l-am auzit pe tata spunând așa azi dimineață, răspunse Michael batjocoritor, vorbind despre Andrew.

– Nu este deloc găgăuță, zise Mary Poppins, și cu asta am terminat.

Mary Poppins avea dreptate. Andrew nu era găgăuță, după cum o să vedeți numaidecât.

Să nu credeți că nu o respecta pe Miss Lark. O respecta. Ba chiar era nebun după dânsa și o iubea cu duioșie. Cum ar fi putut să nu aibă bune sentimente față de cea care era atât de bună cu dânsul, încă de pe când era sugar, chiar dacă îl săruta cam prea des? Dar nu încăpea nicio îndoială că viața pe care o ducea Andrew îl plictisea de moarte. Ar fi dat jumătate din avere – dacă ar fi avut vreo avere – pentru o bucată de carne crudă, roșie, în locul obișnuitului piept de pui sau al omletei cu sparanghel.

În adâncul tainic al inimii lui, Andrew tânjea să fie un câine ca toți câinii. Niciodată nu trecea prin fața pedigree-ului – atârnat pe perete în salonul lui Miss Lark – fără un fior de rușine. Și nu o dată se gândea că mai bine n-ar mai fi avut tată, bunic sau străbunic bine-cunoscuți, decât să o vadă pe Miss Lark făcând atâta caz de obârșia lui.

Tocmai dorința aceasta de a fi un câine obișnuit îl făcea pe Andrew să-și aleagă drept prieteni câini de rând. Și ori de câte ori avea prilejul, alerga la poartă și rămânea acolo, pândindu-i ca să poată schimba cu ei câteva banalități. Dar puteai fi sigur că Miss Lark, când îl va descoperi, îl va striga:

– Andrew, Andrew, vino înăuntru, scumpule! Nu sta cu haimanelele alea groaznice!

Iar Andrew trebuia să-i dea ascultare, căci altminteri Miss Lark l-ar fi făcut de rușine, venind după el și aducându-l înăuntru. Da, Andrew ar fi roșit și ar fi urcat repede treptele, pentru ca prietenii să nu o audă pe Miss Lark numindu-l: „Comoara mea, Bucuria mea, Bucățița mea de zahăr”.

Cel mai bun prieten al lui Andrew era mai rău decât un câine de rând, era bătaia de joc a cartierului, jumătate fox și jumătate câine de vânătoare, și încă cea mai proastă jumătate din fiecare.

Ori de câte ori era o încăierare în mijlocul drumului, puteai fi sigur că este și el la mijloc. Mereu avea de-a face cu poștașul sau cu sergentul de stradă și nimic nu-i plăcea mai mult decât să scormonească în șanțurile de scurgere sau în lăzile de gunoi.

Libria
Respect pentru oameni și câini

Era cu adevărat de pomină, în toată mahalaua și nu o dată puteai auzi trecătorii declarând că sunt bucuroși că nu este câinele lor.

Dar Andrew îl iubea și era veșnic în căutarea lui. Uneori nu aveau timp decât să se adulmece în Parc, dar în unele ocazii mai fericite – deși asemenea ocazii erau foarte rare – aveau lungi convorbiri la poartă. Andrew afla de la prietenul lui toate intrigile din oraș. Și, din felul grosolan în care râdea câinele vagabond când povestea, era limpede că nu erau lucruri prea demne de laudă.

Apoi deodată răsună vocea lui Miss Lark, strigându-l de la vreo fereastră. Atunci câinele vagabond se ridica de jos, scotea limba la Miss Lark, îi făcea cu ochiul lui Andrew și o lua din loc, legănându-și partea posterioară, ca să arate că lui nu-i pasă.

Se înțelege că Andrew nu avea niciodată voie să iasă pe poartă, în afară de cazul când se ducea la plimbare prin Parc cu Miss Lark sau cu una dintre servitoare, ca să-și facă pedichiura.

Închipuți-vă, așadar, surpriza Janei și a lui Michael când îl văzură pe Andrew singur-singurel, trecând în goană pe lângă ei prin Parc, cu urechile lăsate pe spate și cu codița în sus, parcă ar fi fost pe urmele unui tigru.

Mary Poppins smuci brusc căruciorul, pentru ca nu cumva Andrew, în goana lui sălbatică, să-l răstoarne cu gemeni cu tot, iar Jane și Michael se răstiră la el.

– Ei, Andrew! Unde ți-e pardesiul? strigă Michael, silindu-se să-și facă glasul ascuțit și vijelios ca al lui Miss Lark.

– Andrew, copil rău ce ești! zise Jane, al cărei glas de fată semăna mult mai bine cu al lui Miss Lark.

Dar Andrew se uită foarte trufaș la amândoi și începu să latre ascuțit spre Mary Poppins.

– Ham-ham! repetă el foarte repede și de mai multe ori.

– Stai să mă gândesc. Cred că este prima stradă la dreapta și a doua casă pe stânga, zise Mary Poppins.

– Ham? făcu Andrew.

– Nu, nu este nicio grădină. Numai o curte dosnică. De obicei poarta e deschisă.

Andrew mai lătră o dată.

— Nu sunt sigură, zise Mary Poppins. Dar cred că da. De obicei se duce acasă la vremea ceaiului.

Andrew își dadu capul pe spate și porni mai departe, în galop.

De mirare, Jane și Michael deschiseră ochii mari, cât cepele.

— Ce spunea? întrebă, gâfâind, amândoi deodată.

— A întrebat cât e ceasul! zise Mary Poppins, strângându-și buzele mai tare, ca și cum n-ar fi vrut să mai lase să-i iasă nicio vorbă.

John și Barbara gângureau în cărucior.

— Ba n-a spus asta! zise Michael.

— Nu se poate să fi spus asta! zise și Jane.

— Se înțelege, voi știți mai bine. Ca de obicei, zise Mary Poppins cu trufie.

— Te-a întrebat unde locuiește cineva, sunt sigur... începu Michael.

— Ei, dacă știi, de ce mă mai întrebi? zise Mary Poppins, pufnind pe nări. Doar nu sunt un dicționar.

— Vai, Michael, îl dojeni Jane, dacă faci așa, n-o să ne mai spună în ruptul capului. Hai, Mary Poppins, spune, ce te-a întrebat Andrew? Te rog.

— Întreabă-l pe el. El știe tot. Domnul Știe-Tot, zise Mary Poppins, arătând, cu o mișcare disprețuitoare a capului, spre Michael.

— N-am să mai fac, Mary Poppins, îți promit că n-am să mai fac. Hai, spune!

— Este trei și jumătate. E timpul ceaiului, zise Mary Poppins, întorcând căruțul și strângându-și iarăși buzele, de parcă ar fi închis ușița unei capcane.

Apoi tot drumul până acasă nu mai scoase o vorbă. Jane rămase în urmă cu Michael.

— Tu ești de vină! zicea ea. Acuma n-o să mai aflăm niciodată.

— Ce-mi pasă! zise Michael și începu să-și împingă repede trotineta. Nici nu vreau să știu.

Or, încă înainte de vremea ceaiului, și el, și Jane, și toată lumea aflară tot.

Tocmai când voiau să traverseze drumul spre casă, auziră vaiete puternice, venind de la casa de alături, apoi li se înfățișă o privedește

curioasă. Cele două servitoare ale lui Miss Lark alergau nebunește prin grădină, căutând pe sub tufișuri și pe sus, prin copaci, așa cum fac oamenii care au pierdut cel mai valoros bun al lor.

Robertson Ay, de la numărul șaptesprezece, era ocupat să-și piardă vremea, răscolind cu mătura prin pietrișul de pe alea lui Miss Lark, ca și cum ar fi așteptat să găsească sub o pietricică comoara pierdută.

Miss Lark însăși alerga prin grădină, frângându-și mâinile și strigând:

– Andrew, Andrew! L-am pierdut! Scumpul meu băiețel s-a pierdut! Trebuie să chemăm poliția. Trebuie să ne ducem la Primul Ministru. S-a pierdut Andrew! Vai! Vai! Vai!

– Săraca Miss Lark! zise Jane traversând în goană strada.

Era firesc să se întristeze, văzând-o pe Miss Lark atât de nenorocită. Dar cel ce o liniști cu adevărat pe Miss Lark fu chiar Michael. Tocmai când să intre pe poartă la numărul șaptesprezece, uitându-se în josul străzii, îl zări pe...

– Priviți! Vine Andrew, Miss Lark. Vedeți, tocmai dă colțul pe la amiralul Boom!

– Unde? Unde? Arată-mi! zise Miss Lark gâfâind, uitându-se în direcția arătată de Michael.

Era într-adevăr Andrew, care venea atât de încet și de nepăsător, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, iar alături de el țopăia un câine mare, care părea a fi jumătate fox și jumătate câine de vânătoare, având jumătatea cea mai rea de la fiecare.

– O, ce ușurare! zise Miss Lark, suspinând adânc. Ce piatră mi s-a luat de pe inimă!

Mary Poppins și copiii așteptară în stradă, lângă poarta lui Miss Lark. Miss Lark și cele două servitoare se aplecară peste gard, iar Robertson Ay, odihnindu-se de atâta trudă, se sprijini de coada măturii și cu toții împreună priveau în tăcere reîntoarcerea lui Andrew.

Acesta se apropia liniștit de grup, împreună cu prietenul lui, fluturându-și cozile și ciulind urechile. Din privirile lui Andrew se putea vedea că ceea ce avea de gând să facă era ceva serios.

– Ce câine groaznic! zise Miss Lark, văzându-l pe însoțitorul lui Andrew. Marș de aici! îi strigă ea.

Dar câinele se așează jos și începu să caște și să se scarpine cu piciorul stâng la urechea dreaptă.

– Pleacă! Marș, ți-am spus! zise Miss Lark, ridicând mâna asupra câinelui. Iar tu, Andrew, continuă ea, intră în casă i-me-di-at! Auzi colo: să pleci așa – singur-singurel și fără pardesiu! Sunt foarte supărată pe tine!

Andrew începu să latre leneș și nu se mișcă din loc.

– Ce înseamnă asta, Andrew? Intră imediat în casă! zise Miss Lark.

Andrew mai latră o dată.

– Zice că nu vrea să intre, interveni Mary Poppins. Miss Lark se întoarse spre ea și o privi cu trufie.

– De unde știi dumneata ce zice câinele meu, dacă îmi permiți să te întreb? Eu spun că o să intre în casă.

Dar Andrew se mulțumi să protesteze dând din cap și scoase un mârâit înfundat.

– Nu vrea, zise Mary Poppins. Decât dacă vine și prietenul lui.

– Aș! Prostii! zise Miss Lark cu ciudă. Imposibil să spună asta. Ca și cum aş putea ține în casa mea o corcitură mare și grosolană ca asta.

Andrew mai hămăi de trei-patru ori.

– Spune că nu glumește, zise Mary Poppins. Mai mult decât atât: că o să plece în lume cu prietenul lui, dacă nu i se dă voie prietenului să vină să stea cu el.

– O, Andrew, nu se poate, nu se poate, te rog, după toate câte am făcut pentru tine!

Miss Lark era gata să plângă. Andrew mai latră o dată și dădu să plece. Celălalt câine se sculă și el.

– O! exclamă Miss Lark. Dar e ceva serios! Văd că e foarte serios. Chiar pleacă...

Miss Lark își înăbuși în batistă un hohot de plâns, apoi își suflă nasul și zise:

– Fie și așa, Andrew. Mă supun. Câinele, câinele ăsta de rând,